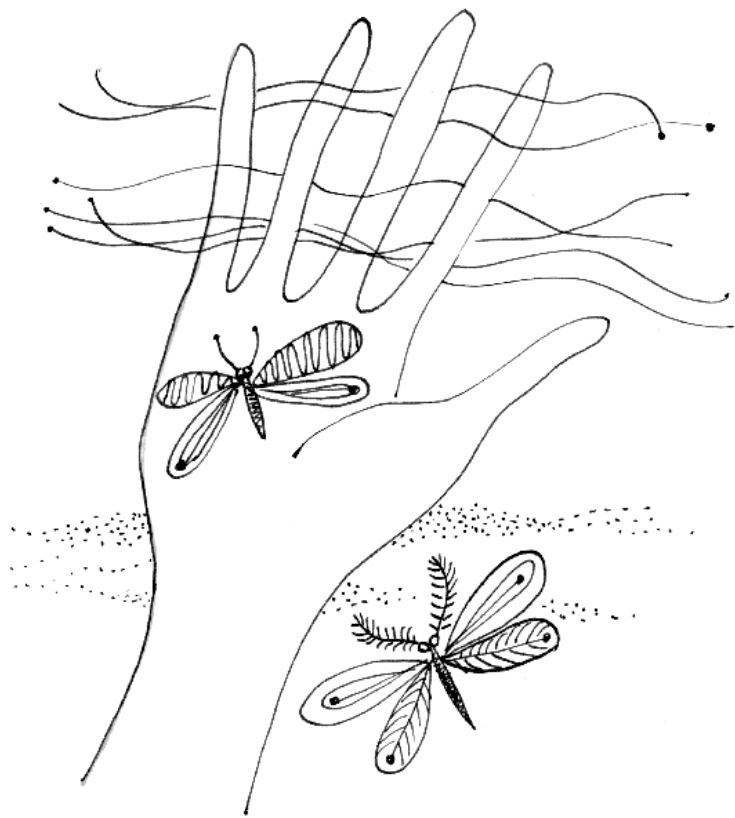

DUŠE NEUMÍRÁ

Věra Ludíková

Něra
Ludíková

DUŠE NEUMÍRÁ

Věra Ludíková

GRANTIS, ÚSTÍ NAD ORLICÍ 2015

© Věra Ludíková, 2015
© Zora Kudrnovská, 2015

ISBN 978-80-86619-47-7

motto

Duše neomezená časem
ani prostorem
stírá rozdíl mezi životem a smrtí
k nekonečné trvalosti.
Beznaděj jak sedlou mlhu
mění v čerstvě napadaný sníh.

Sluneční paprsky řeka láme,
aby je navracela zpátky nahoru –
bohatší o lidskou zkušenost,
o poznání Milosti tvorby, o naději
posílá poselství do Kosmu dál...

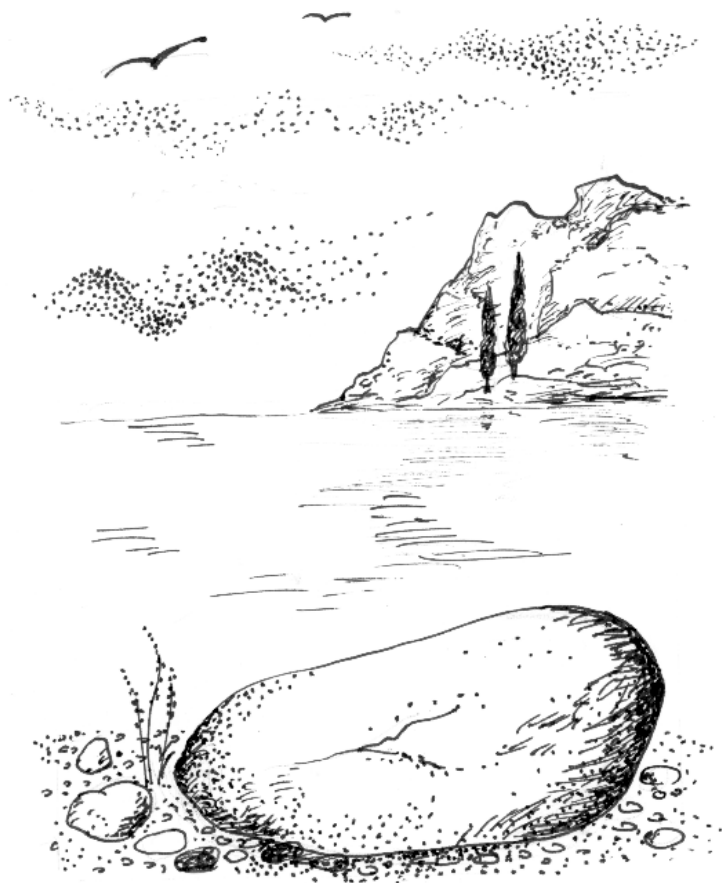
Před několika lety jsem poznala úžasné společenství lidí, patřících k České konferenci, jež usiluje o povznesení české společnosti. Řečníci předstupují před pozorné posluchače a podle svých znalostí, svých zkušeností a schopností hodnotí analogie s událostmi minulými, hlavně však hledají východisko ze začarovaného kruhu bezvýchodnosti a pocitu české malosti. Je to usilování naléhavě potřebné. Zdá se, že přestávají platit morální hodnoty, a otázka dneška zní, jak zastavit jejich devalvací. Cítíme se být omotáni hedvábnou nití převažujících materiálních cílů společnosti a uvěznění v nich, v jejích kónech; jsme jakoby polepeni něčím nežádoucím a nečistým, jsme znehybněni v blamážích...

„Je život člověka putování, anebo spíše průzkumná stezka dobyvatele, objevitele Nových obzorů?“ ptá se pan kardinál Tomáš Špidlík. „Žijeme v době velkých převratů. Proto se nám zdají tisícileté osvědčené stezky příliš úzké, nepohodlné, pomalé... Dnešní vybočení z cesty není jen chvilková procházka, je to vyšlapávání nového směru. A miliony budoucích lidí se nás jednou zeptají: ‚Kam jste nás to dovedli?‘ Jsme si jistí, že jsme neztratili směr a nevedeme zástupy na poušť, kde poněmáhlu odumře naše civilizace, kultura i duchovní hodnoty?“

Na křižovatce, anebo kousek za ní už jsme. Přes stále se ozývající varovné hlasy, že lidstvo se dostává do slepé uličky nadměrným čerpáním nerostných surovin, populační explozí, týkající se hlavně nejchudších zemí světa, či devastováním deštných pralesů atd., byli jsme ukolébáni představou, že u nás v Evropě se nic tak zlého neděje a slovo „válka“ nám znělo jako něco velmi vzdáleného a pozapomenutého...

Nedávno jsme byli probuzeni ze snu a vyvedeni z omylu. I v naší staré, dobré Evropě se rozdmýchává tendence nenávidět, roste násilí z nenávisťi, sílí snaha ovládat druhé, dokonce zabíjet, a přichází ke slovu terorismus v celé své hrůzné podobě.

Právě dnes jsme svědky jevů, jež doprovázejí dobu přelomovou – události přicházejí v rychlém sledu a otřásají našimi dosavadními jistotami. Jejich doba končí, naše jistoty jsou přinejmenším otřeseny, zdá se, že už neplatí mezinárodní dohody, že neplatí právo, že hranice nejsou nenarušitelné. Ekonomické nůžky se přespříliš otvírají, státy a národy podléhají svému velikášství a ješitnosti, čímž zakrývají svoje rozpaky nad vývojem ve vlastní zemi. Ke slovu se hlásí dlouho neřešené a odkládané otázky soužití multikulturních a vícenárodních společností s různým náboženstvím. Nový začátek cesty lidstva nebude pohodlný ani přímočarý...

Donedávna jsme žili v přesvědčení, že mír je v Evropě trvalý, že máme demokracii, které lze mnohé vytknout, ale bohudíky za ni, podlehli jsme určitému zpoždění díky pocitu, že stát se o nás postará, že máme slušné zdravotnictví a jisté peníze, že boj o přežití nemusíme každodenně podstupovat.

To není v přírodě přirozené. Všichni tvorové podstupují každodenní boj o přežití a také my bychom měli trvale přemáhat svou pohodlnost a stále o něco usilovat. Podle vědců se náš mozek vyvinul jako nástroj na řešení problémů a přežití ve vnějším prostředí, za konstantního pohybu a měnících se podmínek. Kapacita našeho mozku úzce souvisí s velikostí společenství, ve kterém žijeme.

Jedna z hypotéz praví, že náš mozek je proto tak velký, abychom zvládli všechny společenské kontakty; náš záběr se sice stává širším a širším, ale zároveň se vlastně zužuje. V okamžiku, kdy přemýšlíme nad svými nápady, je skoro nemožné přemýšlet nad nápady ostatních a naopak. Základním zájmem mozku je přežití, to znamená, že se snaží minimalizovat nebezpečí a maximalizovat výhody.

Mozek skenuje okolí každou pětinu sekundy, aby zjistil, zda nám něco nehrozí, anebo zda nás naopak čeká odměna. Pětkrát více receptorů v mozku je schopno zachytit hrozbu než pozitivní vibrace, proto máme jakýsi vrozený předpoklad zachycovat negativitu. Proto tak rádi lidé čtou zprávy o neštěstích, hrůzná je přitahuje. A proto by lidé měli stále slyšet krásná, povzbudivá slova, taková, která přinášejí světlo a naději a člověka povznášejí...

Lidské poznání se vyvíjí tak překotně, že lidská fantazie se ocitá až daleko za ním. Rychlost však vede k povrchnosti, chybí trpělivost hledat, ptát se, objevovat. Je taková doba, že všichni se snaží hlavně obstát materiálně a neptají se, zda je možné tento způsob života vést do nekonečna a není-li žebříček hodnot, který upřednostňuje finančně úspěšné a mocné, špatně nastavený.

Bohužel, dnes jsme zároveň svědky stagnace obecné lidské vzdělanosti! Dílčí vědění, které produkuje všeobecný nadbytek informací, zakrývá skutečné pochopení světa. Nejen nedostatek informací, totiž těch podstatných a pravdivých, ale i neschopnost zařadit si je do souvislostí a udělat si fundovaný vlastní názor může vést k uchycení zárodků fanatismu v této živné půdě a jejich následné rozmáhání; svědky tohoto jevu jsme byli opakovaně v minulosti, ale jsme i v současnosti.

Prostřednictvím informační techniky lidé sbírají poznatky a využívají znalostí, které si vlastní zkušeností ani namáhavým studiem neosvojili. A přestože jsou na jejich základě v praktickém životě úspěšní, často nevědí, že v mnohých obecných otázkách jsou neznalí a nekompetentní.

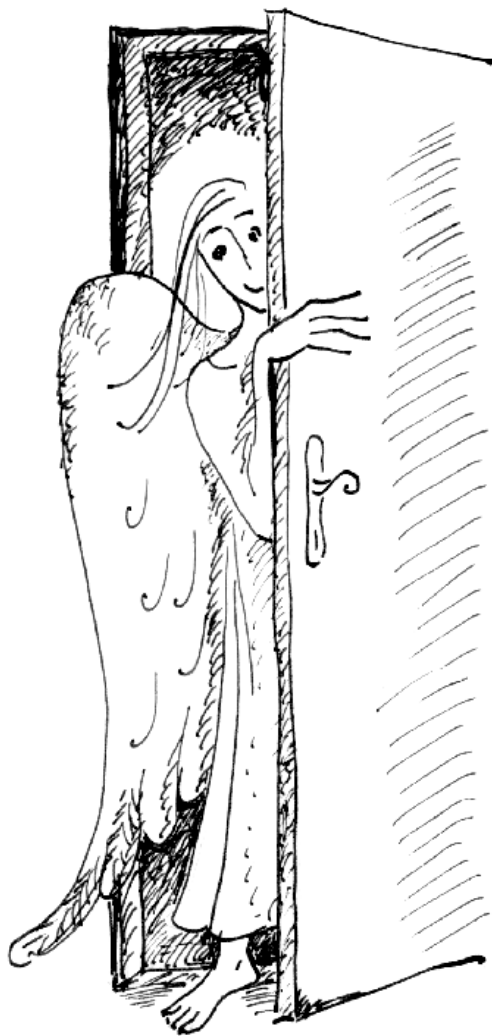
Důležité věci by měli zásadně rozhodovat lidé širokého rozhledu.

Obrození společnosti, obrození lidství nenastane výměnou ministra, svržením vlády a náhradou za vládu jinou, jak se mnozí rebelové domnívají, ale nastane až proměnou hodnot, jimž lidé věří a váží si jich. Lidé si především musí vážit sami sebe. Řádnou řadu těch výjimečných osobností, kterých jsme si velmi vážili a které byly pro nás morálním vzorem, ke kterým jsme vzhlíželi, ze kterých jsme si brali příklad...

Neměli bychom se bát předem neznámého, spíš bychom měli věřit, že problémy dokážeme řešit, že dokážeme ovlivnit svoje postoje, svoji psychiku, sami sebe a své okolí. Místo strachu budme si jistí sami sebou, že nepodlehne panice, že dáme přednost věcem důležitým, že nevpustíme do své blízkosti zlo a naladíme se na vlny dobra.

Srdce a cit si samy řeknou, co je správné, jen nesmějí být přehlušovány.

Dbejme především o to, abychom v okamžicích různých rozhodování, v rozhodování častých a každodenních, nesešli z určené zvolené cesty. V podvědomí bychom měli mít hluboce zakódovaný náš životní plán, náš životní úkol, naše hodnoty nejen jako jedinci, ale jako celý národ, celé lidstvo.

Změny musí přicházet od lidí, kteří v životě něco dokázali. Nic není neměnné, všechno se vyvíjí, přesto má své přísné zákonitosti, proto bychom se měli snažit porozumět přírodním zákonitostem a s nimi souvisejícím zákonitostem společenským. To není důležité jen pro pocit určitého řádu, s nímž si nemůžeme jen tak zahrávat a nerespektovat ho, ale je to důležité pro pochopení samotné podstaty bytí – proto ani stupňovat nic nelze donekonečna, i kdybychom se o to sebevíc snažili.

Pozorujeme, že globalizace dosahuje svých limitů a její další rozmach bude lidmi neudržitelný. Je pravděpodobné, že dojde k návratu do mateřských lokalit a regionů a obratu k novým technologiím, zaměřeným na lokální výrobu. Tento světový trend je nezastavitelný, protože všichni jsme součástí evolučního posunu a nemáme jinou možnost než pochopit tento proces a přizpůsobit se.

Dnešní doba je především výzvou. Nebojme se nových úkolů, a pokud možno se na ně dobře připravme, obávejme se však netečnosti a lhovosti.

Ač fyzicky zanedbatelný, svým duchem je člověk nesmírně velký, neboť poznává a hodnotí, poznává souvislosti přírodních a společenských zákonitostí, aby mohl žít v souladu s nimi, dokonce předvídá budoucnost: proto by měl převzít svůj díl odpovědnosti za toto nádherné místo na naší planetě, za planetu celou. Teď je čas veliké naděje v to, co daleko přesahuje nás samotné.

Zejména dnes – po objevu antropického principu (poznatku, že všechny konstanty ve vesmíru mají přesně takové hodnoty, které umožňují vznik života) – nabyl výrok Immanuela Kanta hluboký význam, neboť dává smysl naší existenci v Kosmu: „Dvě věci naplňují mou mysl vždy novým, rostoucím obdivem i úctou, čím častěji o nich přemýšlím: Hvězdné nebe nade mnou a mravní zákon ve mně... Obojí přímo spojuji vědomím svého bytí.“

Vývoj člověka a jeho duše k duchovnosti neodporuje přírodním zákonům. Začíná od výchozího bodu Alfa a postupuje až k bodu Omega, k cíli našeho směřování, až ke Kristu. Podobně je celé lidstvo na cestě ke zduchovnění – namísto kvantity se obrátí ke kvalitě bytí a bude pracovat na svém zdokonalování. Takové úvahy Theilharda de Chardin obdarovávají pocitem smysluplnosti naše počínání...

Již v raných dobách byla duše předmětem filozofických studií. Zčásti byla pokládána za cosi živého, co obývá naše tělo a může je opustit a vstoupit do těla jiného (stěhování duší); u některých řeckých myslitelů (Plátón) se prosadilo pojetí, že duše člověka, nadaná rozumem, je nelátková, věčná substance božského původu a tvoří podstatu člověka (nesmrtelnost, u jiných (Aristotelés) byla v popředí myšlenka duše jako formy těla. Později, v křesťanství, existovala tato dvě pojetí vedle sebe.

S poznáním o duši, jež je objevem přelomovým, přišli dva američtí vědci, autoři kvantové teorie vědomí. Duše s námi neumírá, jen struktury našich mozkových buněk ztrácejí kvantový stav, ne však informace v nich uložené, jež nejsou zničeny. Ty se rozptylují ve vesmíru; náboženství popisuje tento jev jako vystoupení duše z těla. Když zemřeme, tyto informace zůstávají žít mimo tělo a stanou se součástí další formy. Tento objev by mohl být zvláště důležitý pro ty jedince, kteří pochybují o nesmrtelnosti duše v křesťanském pojetí či ji odmítají.

Duše není omezená ani časem, ani prostorem, dokonce stírá rozdíl mezi životem a smrtí k nikdy nekončící trvalosti. Hodnotí, rekapituluje, vzepne se, odmítá poddávat se beznaději, nepřijímá prohru a je vděčná, neskonale vděčná úžasným lékařům, je vděčná andělům strážným, je nekonečně vděčná samotnému Bohu. Měla by však mít povinnost tuto milost vrátit v takové podobě, v jaké je schopná dobré vracet...

Subjektivní duch se projevuje v rozumu, v porozumění sobě samému i bytí, ve svobodném sebeuskutečňování a v tvůrčím jednání. V tomto smyslu se hovoří o duchu – duši člověka (v protikladu k tělu). Duchovnost křesťanského Boha se demonstuje jako zvláštní osoba v božské substanci – jako Duch svatý.

Souhrnný pojem výtvorů, v nichž se koncentruje duchovní tvorba individua, se označuje jako objektivizovaný duch. Na rozdíl od toho objektivní duch znamená nadindividuální, duchovně dějinný svět, do něhož člověk jako jedinec vrůstá, s nímž se vyrovnává, za nějž odpovídá; tento svět se manifestuje zejména v jazyku a institucích.

Vědomí není produktem mozku, prohlásil americký psychiatr českého původu při návštěvě Prahy, ale je základem existence. Jak blízko jsou těmto současným poznatkům dávné názory filozofů...

Roli ústředního motivu filozofování, jímž byl v antice údiv, ve středověku pokora a v novověku pochybnost, nenápadně dnes přejímá pocit odpovědnosti a viny. Boj o charakter vědomí ve vztahu k bytí tvoří osu dějin filozofie, a to v otázce, zda je vědomí přirozenou činností lidského organismu, nebo zda je třeba je vyvozovat z určitého nadpřirozeného duchovního zdroje. Tento názor, který z velké části přejal Tomáš Akvinský, vyzdvihuje rozum jako přirozené „světlo poznání“, podřizuje jej však víře v mimorozumové zjevené pravdy.

Podle Platóna je duševní činnost výtvozem nesmrtelné duše, která je jen dočasně umístěna v lidském těle. Také podle Aristotela je myšlení (a tedy i vědomí) na těle zcela nezávislé, i když na vnímání se tělo podílí.

Podstatný vliv na rozvoj pojmu vědomí měl René Descartes. Duši pokládal za substanci zcela odlišnou od těla, nezávislou na hmotě; zatímco tělo funguje jako mechanický stroj, soustřeďuje se veškerá vědomá činnost do duše. Pro Descarta – filozofa a matematika – zůstává existence vědomí nepochybná (cogito, ergo sum: myslím, tedy jsem) a snaží se nalézt neotřesitelný základ, o němž by se mohlo opřít jisté poznání.

Friedrich Hegel považuje ducha za pravdu všeho skutečného; transcendentální vědomí Immanuela Kanta bylo čistě logickým vědomím, tj. „čistým“ či „původním“ vnímáním, předpokladem každého možného vnímání; Franz Brentano (učitel T. G. Masaryka) obhajoval racionální teismus a Jean Paul Sartre, představitel existencialismu, vylučoval předmětnost i obsahovost vědomí.

V psychologickém pohledu je vědomí neoddělitelné od sebeuvědomování, projevující se jako schopnost jedince vydělovat se z okolního světa, poznávat okolní svět jako objekt a sebe prožívat jako subjekt.

Sigmund Freud, zakladatel psychoanalýzy, pokládal vědomí za kvalitu psychična a jeho individuum je považováno za nositele komplexu vědomého a nevědomého. Carl Gustav Jung, autor pojmů introverze a extroverze, hovoří o kolektivním nevědomí. Jednota vědomí a psychična, z níž vycházeli svatý Augustin i René Descartes, byla nalomena postavením vědomí proti nevědomí.

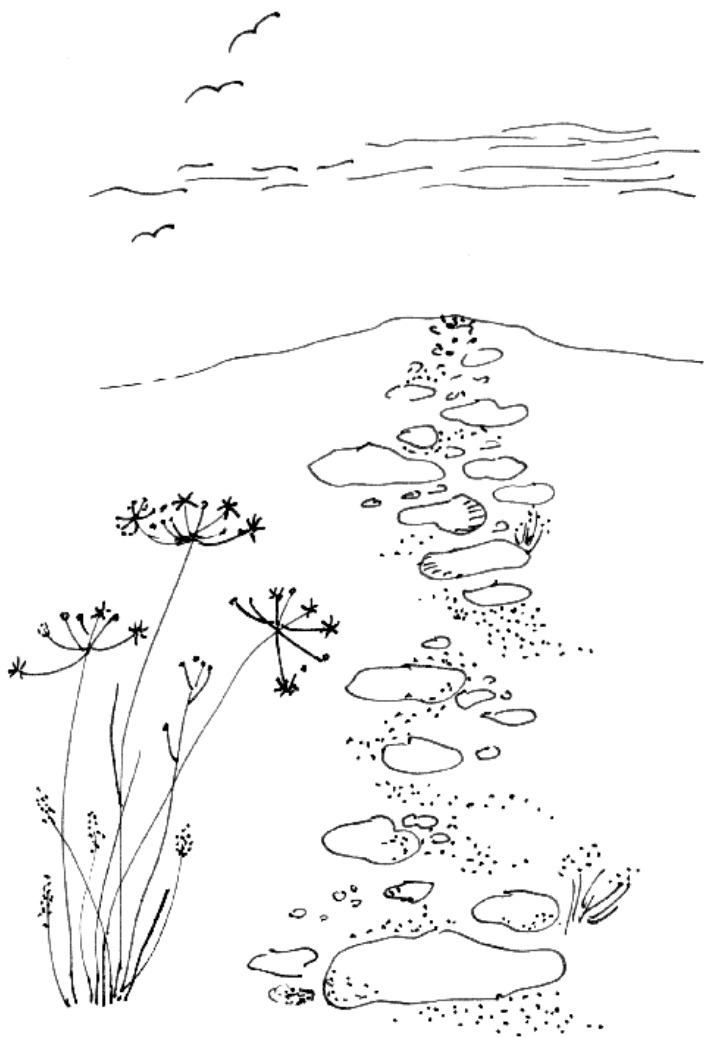
V idealistické filozofii je vědomí chápáno jako projev „nadpřirozeného“ ducha, jako základ světa. Vědomí individuální bývá definováno jako souhrn názorů, představ, citů a snah jednotlivce. Na druhé straně vědomí společenské v širším slova smyslu znamená souhrn všech forem duchovního života společnosti.

Naše komunikace ve smyslu spojení s vědomím a Bohem je zcela jedinečná a v zásadě nepotřebuje k tomuto navázání instituce, i když i ty mohou být velmi nápomocné....

Představuji si, že kosmické informace, navrstvené na sobě všemi generacemi zemřelých předků, nás ovlivňují, hovoří k nám, varují nás, zneklidňují, probouzejí v nás celou škálu reakcí, altruismem a pocity dobra počínaje, avšak na druhé straně v nás vykřesávají i zlé vášně. V duchu s nimi komunikujme: hovořme s nimi a ovlivňujme je dobrými myšlenkami, kladně na ně působme, neutralizujme ty ne-návislné...

Zdá se, že tyto dvě cesty se mohou k sobě přibližovat, až nakonec se mohou stát cestou jedinou, pokud budeme šířit vše pozitivní a dávat najevo, třeba jen drobnými skutky, naše zaměření, ale zároveň budeme ignorovat špatné a nepomáhat zlu.

V tomto úsilí nebudeme osamoceni. Stojí za to nepodléhat skepsi, ale je na místě zvednout hlavu a být hrdým Čechem. Nedejme se tedy zastrašovat! Společnost nesmí přijmout strach jako normu!

Dnes narůstá individualismus jednotlivců. Nepřemýšlet tolik ve prospěch svůj, ale ve prospěch celku, to je zdánlivě neuskutečnitelné, avšak je to cíl nezbytný. Takový individualismus, jenž vede k sobectví, bude nutné transformovat a využít ho k sebevzdělání, ke zdokonalování sebe sama, své země.

Podle slov Učitele národů Jana Amose Komenského je třeba, aby byli vychováváni všichni lidé bez rozdílu, aby se všichni podíleli na nápravě světa. Aby toho byli mocni, musí se stát moudřími, mravnými a zbožnými. Moudřími na základě všestranného vzdělání, mravnými sebeovládáním, zbožnými povznášením se nad věci pozemské, k Bohu. Jsou toho mocni, neboť jsou k tomu od přírody a od Boha vybaveni. Aby tento proces usnadnil, vypracoval Komenský promyšlený systém vzdělávání.

Autor těchto slov byl prostoupen úctou k člověku a vírou v jeho dobrou a neomezeně vychovatelnou povahu, vírou v lidský rozum a vírou v Boha a díky tomu si přes těžká zklamání uchoval неотřesitelnou víru ve světlou budoucnost národa.

Nejenže osobně procházíme zkouškami, které nás posílí, pokud jimi úspěšně projdeme, procházejí jimi i celé národy. Jan Amos Komenský by jistě souhlasil s názorem, že náš národ uspěl ve zkouškách, jimiž dozrává k úkolu, jež má před sebou, totiž že by mohl být dobrým příkladem pro druhé.

Jednou z osudových zkoušek našeho národa byly katastrofální důsledky Bílé hory. Popravy 21. června 1621 na Staroměstském náměstí, konfiskace; země zničená třicetiletou válkou, vypálené vsi, vypálená a vydrancovaná města, vybité nebo vyloupené chlévy a chalupy, třetina polí ležící ladem...

Protireformační doba však nebyla úplným temnem. Barok nesl s sebou silný kulturní živel, ovládl architekturu, malířství, hudbu i lidové umění, měl schopnost mystického zanícení a zvroucnutí, podobně jako na počátku husitství. Barok dal ráz české krajině, otiskl se do lidských příbytků i krojů, do písní a stvořil svérázný svět venkova, cosi specificky českého. I v této době můžeme nalézat doklady mravní snahy, stopy duchovní vzpoury, která stojí tím výš, čím bezohlednější byl útlak. Přední duchové té doby soustředili mravní sílu k záchraně a obnově národního vědomí, aby nebylo samo české jméno zneváženo.

Veliké zásluhy o vybudování nové národní společnosti měla kněžská katolická inteligence, čímž byly zmírněny náboženské spory minulosti. Balbínem a dalšími se počíná třistaletá česká bitva protibělohorská, v jejich rukou se proměňuje vědecká práce v nástroj buditelské agitace.

Tragické události Bílé hory nám ukazují, že i ze zoufalé situace existuje cesta, jež vyvádí hledající z područí násilného umlčování a může vyústit až nečekaně dobře, jak se stalo vyhlášením samostatného Československa a rozpadem Rakouska-Uherska – ovšem za předpokladu jisté souhry událostí; totiž že lidé jen nečinně nepřihlížejí a zároveň se ve správnou dobu objevují na scéně vůdčí osobnosti. Díváme-li se zpětně na řetězce událostí provázející naše dějiny, můžeme se jen podívat a nekonečně žasnout, co všechno vytvářelo náš národní charakter, náš národ.

Máme mezi našimi předky osvíceného Jana Amose Komenského, který položil k nápravě světa dobrý návod, máme ve své historii další velikány, jichž si svět vážil. Stále je pro nás velikým závazkem pokračovat v díle našich předků, vážit si jejich nesmírných obětí, bez kterých by český národ sotva uhájil svoje právo na samu existenci.

Budme příkladem pro ostatní, budme příkladem národní snášenlivosti, pátrejme po své minulosti, po pravdivé české historii, zbavené polopравd, protože znát vlastní historii umožňuje lépe rozumět dnešku. Máme k našim předkům, k našim velikánům veliký závazek, ještě větší závazek však máme k našim potomkům a k naší krásné zemi. Jejich odkaz nás zavazuje pozvednout se z malosti, z hašteřivosti a z toho všeho, čím jsou dnes lidé znechuceni.

Věřme si, že tyto odkazy dokážeme naplnit!

Změnit společnost je zatím nadlidské, zvláště chceme-li změnu bezprostředně, právě teď hned, to však neznamená, že se o to nemáme pokoušet. Je důležité vědět o alternativě k životu převážně materiálnímu, který je kolem nás, totiž o životě duchovnějším, aniž bychom se úplně zříkali materiálního světa, jehož jsme přirozenou součástí. Materiální uspokojování nesmí být naším cílem, musí být jen prostředkem k harmonickému smysluplnému životu.

Člověk by si měl sám vybrat svoji životní cestu, zvolit si sám, čemu chce věnovat svůj zájem a volný čas, měl by sám rozpoznat, co ho uspokojí a naplní.

Samozřejmě především je důležité, abychom sami žili příkladně, byli vzorem pro druhé, sami měli vyřešené zmatky v duši, abychom se mohli stát skutečnými světlonoši. Tak mnoho je napsaných slov, až ztrácejí se ta závažná...

Vážme si vzácných přátelství, vážme si setkání s velkými osobnostmi, děkujeme osudu, že nás tímto darem obdařil a přebírejme jejich úlohu, buďme sami oporou a rádcem lidem tápajícím, lidem hledajícím, lidem bezradným, buďme pro ně vzorem, buďme svědomím národa.

Ceňme si těch, kteří jsou si úplně jistí úspěchem lidstva ve snaze zachování sebe sama a planety Země, stále víc vyčerpané. Je zbytečné bát se předem neznámého a zabezpečovat se proti všem možným eventualitám, které vůbec nemusí nastat. Ovšemže to neznamená být lehkomyšlní, naopak, znamená to svědomitě a zodpovědně se připravovat na úkoly, které známe nebo očekáváme, a to včas, ne v časové tísní.

Měli bychom si věřit, že až určitá situace nastane, dokážeme ji řešit, že dokážeme také dávat přednost věcem důležitým a k úkolům budeme přistupovat beze strachu, ale s plným nasazením.

Celá společnost se bezesporu změní, přijme-li změněné hodnoty, bude-li si vážit lidí nikoli podle bůhvíjakého majetku, ale podle hodnot duchovních. Měli bychom k této změně sami přispět, protože se to nestane samo od sebe.

Ti, kteří zakládají svoji důležitost na vlastnění čehokoliv drahého a nedostupného, se své materiální dominance a opojení z moci jen tak nevzdají. I naším přispěním přijde čas změny.

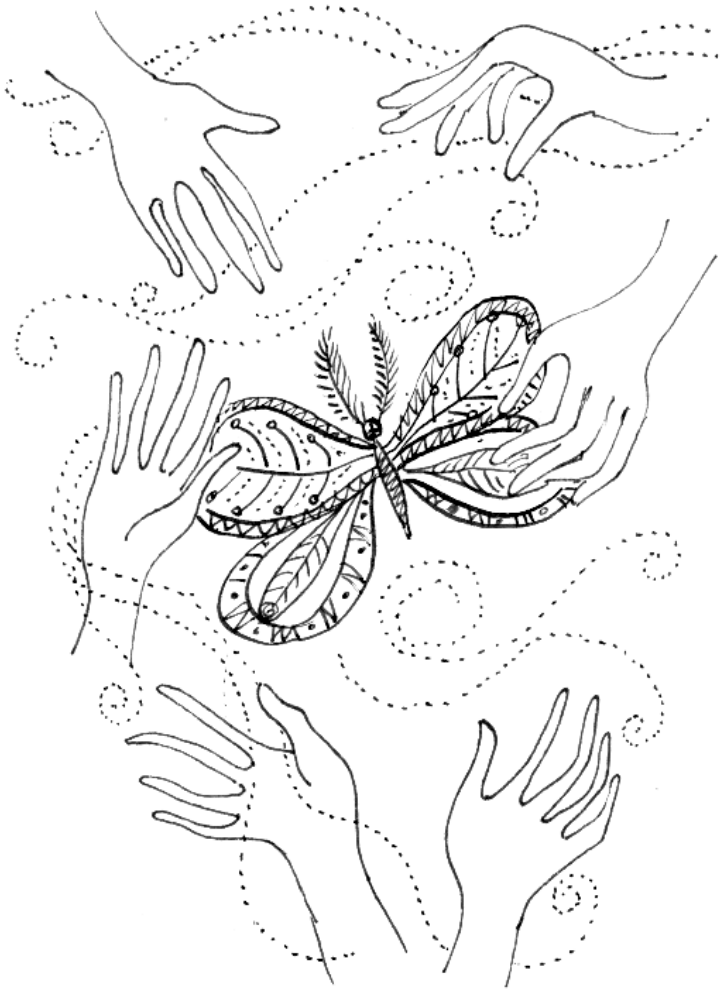
Posilujme tuto změnu nesobeckostí, svou odvahou a osobním příkladem hodným následování. Je na nás, abychom se rozhodli, koho si vážíme, ke komu chováme obdiv, komu se chceme podobat, v kom vidíme vzor – a samozřejmě dali to najevo bez velkých slov a gest a v tom duchu jednali. Všechno se za peníze totiž koupit nedá, nedá se koupit ani čest, ani důvěryhodnost.

Jakých hodnot si máme cenit, ke kterým máme upínat naději?

Zdá se, že vysoké morální hodnoty našich velikánů jsou pozapomenuty, že mnohé jsou dokonce celé zapomenuté... Zatím nemusíme postrádat hodnoty v takové podobě, jako když byl náš národ pod silným vnějším tlakem nucen obhajovat svoji řeč a existenci – zdůrazňuji zatím. Dnes očekáváme hodnoty, jež odpovídají moderní době, geometrickou řadou se zrychlujícímu životu.

Právě pozapomenuté hodnoty – vědomí si vlastní ceny, krásného jazyka, jakým čeština bezesporu je, krásné české země, kterou pro nás předkové ubránili, a my ji přece nebudeme chtít opouštět, sebeúcta, důvtip Čechům vlastní (i s tou trochou švejkování), hlavně však tvořivost – to budou nejdůležitější devízy ve světě, jenž se tak rychle globalizuje.

Budme pozorní k volbě těch, kteří dostávají pravomoc nám vládnout. Důležité věci by měli rozhodovat lidé s širokým rozhledem, lidé vzdělaní, morální a moudří, aby už nebyly pochyby o tom, zda naše civilizace nesměřuje k sebezničení sebe samé, k sebezničení celé planety Země.

Ti, kteří byli obdarováni vizí budoucnosti, by měli mít odvahu a intelektuální sílu přesvědčit ostatní, že je moudré tuto vizi uskutečnit. Podle názoru vědců existuje společné vědomí, jež by mělo být oslovováno a reformováno. Již dnes se ukazují jako velmi důležité takové hodnoty, jako je altruismus. Semtam je rozpoznáváme u lidí, kteří jsou jako ti první, jako světlohoši, na své duchovní cestě o kousek dál, o kus vpředu.

Mějme takový cíl, pracujme na sobě, vzdělávejme se, abychom své zkušenosti a svá poznání mohli předávat druhým.

Vedeni touhou o zachování života na Zemi vedeme zápas proti silám destruktivním. Vedeni vizí dobré budoucnosti a jisti si velikou láskou Boží, ubránili se západní křesťané, naši dávní předkové, arabizaci evropského prostoru, ubránili se dalším a dalším nástrahám. Vedeni velikou touhou uchovat si lidství za všech okolností a posílit ho až do rozměrů duchovních, musíme svůj dnešek podřizovat těmto nadějím a o tyto naděje zápasit...

Jsme součástí systému,
jenž tíhne k rovnováze;
sám zaceluje rozpáraný prostor
a látá černou díru pochybení,
nové výhonky víry ho prostupují –
kolik otisků krásných duší
Zemi promění...

Jsme obklopeni všudypřítomným vlněním,
jsme do něj vnořeni a pohlčeni jím a omývání,
jsme obtékáni trvalým chvěním strun,
jejich rozkmitem a zněním,
jež se převířelují do hmoty,
proměňují v úchvatnou polární záři,
v nikdy nekončící šumění moře...

Duše zachycuje vzdálenou ozvěnu z Kosmu,
paměť všech nesmrtelných duší.
Vesmír se člověkem naplňuje,
jen takovým však, který poznává,
že právě on, duchovněji,
je jeho smyslem a nadějí...

DUŠE NEUMÍRÁ

Věra Ludíková

ilustrace Zora Kudrnovská

grafická úprava a sazba:
Zdeněk Wagner – *IceBearSoft*

Grantis, Ústí nad Orlicí 2015

ISBN 978-80-86619-47-7

ISBN 978-80-86619-47-7

9 788086 619477